

Hồi 17

Bí Thế Quần Ma Chịu Đồ Máu

ô Lý công chủ vừa thấy Nhất Đại Yên Cư liền nhảy vọt lên đầu tường đứng bên bà ta nũng nịu nói:

-Thân mẫu ôi ! Cừu Thiên Hiệp muốn thả bọn tam tinh tứ tý này đi thì từ nay luật lệ của Chung Nam Sơn sẽ..

Nhất Đại Yên Cư mỉm cười rồi khua tay nói:

-Chớ nên vội vàng lắm, việc này ta sẽ giải quyết dễ dàng chứ không sao đâu

Thấy thế Cừu Thiên Hiệp cũng phóng mình lên đầu tường chấp tay cung kính nói:

-Thưa tiền bối ! Văn bối đã trót hứa gặp chúng nó tại Trường An, không biết tiền bối có thể châm chước trên phương diện luật lệ không ? Hơn nữa bọn chúng toàn là kẻ tiểu nơn, giọt máu chúng có đổ nơi đây kể cũng dơ bẩn cho Huyền Cung cấm địa

Nhất Đại Yên Cư vẫn một vẻ lạnh lùng hừ lên một tiếng đưa tay chỉ vào mặt bọn tam tinh tứ tý trầm giọng nói:

-Lâu nay Vô Khư Cung chúng ta không đá động gì đến Thể Vân Bang của chúng bay, thế mà vô cớ chúng bay lại đột nhập vào đây cố tình gây sự là tại sao hả ?

Giọng nói của bà tuy nhỏ nhoi nhưng đầy vẻ hằn học.

Phi độ lưu tinh Lệnh Hồ Mộc chớp đôi mắt ốc nhồi vài cái rồi nói:

-Ta tưởng việc ấy cũng không cần phải hỏi. Mẹ con mi đã đến tận Quyên Châu dụ dỗ thằng họ Cừu về đây là vì lý do gì ?

Nhất Đại Yên Cư cười gằn:

-Quyên Châu cách Chung Nam Sơn chưa ngoài ba trăm dặm, chúng bay có quyền gì xen vào ?

Lệnh Hồ Mộc cười ha hả nói:

-Thiết thư là bảo vật võ lâm thì thiết tưởng người trong võ lâm ai nấy đều có quyền tranh đoạt cả

Vô Lý công chủ nổi giận trở vào mặt Lệnh Hồ Mộc quát:

-Lão quái này, to gan hả ...

Nhất Đại Yên Cư vội khóa tay ra hiệu cho Vô Lý công chủ đừng nói nữa. Bà mỉm cười nói:

-Lệnh Hồ Mộc ! Mi đem lòng dạ tiểu nơn mà đo lường lòng dạ của con người quân tử sao ? Mẹ con ta mời Cừ Thiên Hiệp đến Huyền cung đây với một nguyên do khác, làm sao các người có thể biết được ? Còn về việc thiết thư thì tuyệt đối mẹ con ta không hề muốn lấy

Phi Độ Lưu Tinh Linh Hồ Mộc bĩu môi nói:

-Lòng dạ con người ai mà lường được ? Ngoài miệng thì giả nơn giả nghĩa như thế nhưng trong lòng lại khác biết đâu

Nhất Đại Yên Cư cầu mày nói lớn:

-Ai thêm đối khẩu với mi làm gì. Võ công của Vô Khư Cung chúng ta đối với thiết thư kỳ công thật là một âm một dương chẳng khác nước với lửa, ta làm sao có thể dùng được ? Mi là kẻ thiển cận biết gì

Dứt lời bà ta hô lên một tiếng và vỗ tay bép bép. Tức thì hai cánh cửa dưới chân tường mở toan. Từ trong cửa nhảy ra tám hán tử đội mũ bông, mặc áo cấm mỗi người đều kéo một dây xuyến sắt kêu leng keng. Mỗi đầu dây xuyến sắt đều có hai tội nhân tay bị khóa chặt, mặt mày ai nấy đầy máu me. Có kẻ bị cắt tai, có người bị móc mắt, ai nấy đều chịu một sự tàn tật ghê tởm nhất là kẻ bị lóc thịt trông như ác quỷ từ trong địa ngục thả ra vậy. Dưới ánh trăng lơ mờ lại càng tăng thêm vẻ rùng rợn khiến ai nấy đều lạnh mình không dám ngó.

Cừ Thiên Hiệp rung mình một cái và thầm than:

-Ôi ! Thật là một thảm cảnh gần như địa ngục

Tam tinh tứ tỷ đều biến sắc mặt, họ ngơ ngác nhìn nhau run lẩy bẩy.

Nhất Đại Yên Cư từ trên đầu tường nhảy xuống vừa cười vừa nói:

-Chúng nó đều là kẻ phạm tội xâm nhập vào đây. Nhưng vì đức hóa sinh của Vô Khư Cung nên chúng ta không nỡ giết tuy thế đối với giới luật nghiêm minh, mỗi người đều phải để lại một chút vật trong cơ thể để khỏi hư đi luật lệ ở đây.

Tam tinh tứ tỷ càng thêm hoảng hốt, bước lùi ra sau mấy bước mặt mày tái ngắt.

Lúc bấy giờ Cừ Thiên Hiệp mới thấy rõ trong số mười sáu tội nhân ấy cũng có năm anh em Tuyên Đại Hổ đã dùng đao tẩm độc hành hung tại rừng Quyên Châu, hôm nay cũng cùng chung số phận ấy

Nhất Đại Yên Cư thấy bảy tên ác quái vẫn ngơ ngác lim dim. Bà ta liền trầm giọng nói:

-Chúng bay đã thấy rõ luật lệ nghiêm minh của Vô Khư Cung chưa ? Sao không tự xử đi. Hay còn đợi ta ra tay ?

Quá giới Tý nhăn mặt và vênh ngược hàm râu lên rồi nói lên một giọng như quỷ rống:

-Chung Nam Sơn chúng mi thật quá độc ác. Thậm chí đến khách giang hồ đồng đạo mà cũng có thể nhẫn tâm hành hạ đến thế ư

Nhất Đại Yên Cư lạnh lùng hét:

-Câm miệng ! Rồi sẽ đến lượt mi thì tha hồ mà oán trách.

Dứt lời bà quay lại nhìn tám hán tử phất tay áo qua một cái rồi nói:

-Hãy thả đám người ấy ra để họ được hưởng thú đời ít năm nữa rồi sẽ nhắm mắt

Tám hán tử áo cẩm ứng dạ lên một tiếng rồi cùng nhau mở khóa cho mười sáu tội nhân. Đoạn họ bước sang đứng sắp hàng hai bên.

Nhất Đại Yên Cư nói:

-Ta đã khoan hồng cho các người rồi đấy, hãy đi đi. Nếu muốn phục thù thì Vô Khư Cung chúng ta sẵn sàng chờ đợi các người đây.

Đám người ấy trỗi lên một giọng cười chua chát và cũng có mấy luồng nhồn quang sáng quất quét lên mặt Nhất Đại Yên Cư rồi ôm đầu bỏ chạy vào rừng biến mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lưng của đám người khốn nạn ấy cho đến khi mất dạng rồi quay qua nhìn nét mặt như tiên nga của hai mẹ con Nhất Đại Yên Cư. Bỗng chàng thở một hơi dài náo ruột. Chàng cảm thấy trên giang hồ này toàn là những kẻ độc ác, nhìn bề ngoài khó mà đoán biết được !

Vô Lý công chủ quày quả nói:

-Thân mẫu chớ nên lạc lòng như vậy. Luật lệ ấy mà mở ra thì uy tín của Chung Nam Sơn sẽ bị giảm bớt đi không phải ít

Vừa nói, nàng vừa đưa mắt nhìn theo đám người vừa mới chạy vào khu rừng kia, như muốn đuổi theo để giết nốt.

Nhất Đại Yên Cư quay qua nhìn tam tinh tứ tỷ nói:

-Còn các người muốn thoát ra khỏi núi thì hãy theo dấu những kẻ đã đi trước đây, bằng không thì chỉ còn cách để mạng lại

Dứt lời, bà quay lại nói với Vô Lý công chủ:

-Hãy chuẩn bị !

Nàng vương mi lên nói:

-Thân mẫu hãy yên tâm ! Đối với bọn chuột này cần gì phải chuẩn bị, và thân mẫu cũng khỏi ra tay nữa

Nàng vừa nói vừa thò tay vào tay áo lấy cung phiến ra, vận chưởng lực lên hai cánh tay như chuẩn bị đại chiến vậy.

Tam tinh tứ tỷ đều là những kẻ xảo quyết nham hiểm, thế mà họ không ngờ mẹ con Nhất Đại Yên Cư lại xuất quỷ nhập thần như vậy. Tất cả những bạn bè của họ đến đây đều không thoát khỏi. Thế thì bây giờ họ có có cương cũng không được nào. Chi bằng tùy cơ ứng biến anh hùng gặp vận xuôi cũng nên hạ mình chịu nhục may ra mới thoát khỏi tai nạn.

Nghĩ như thế Quá Thiên tinh Hình Thiên Hóa hít một hơi dài lấy vạt áo chùi máu trên miệng rồi nhìn đồng bọn nháy nhó mấy cái và ôn tồn nói với mẹ con Nhất Đại Yên Cư:

-Thật ra chúng ta không phải là những kẻ sợ chết, nhưng ...

Không để cho lão nói hết lời, Vô Lý công chủ vội vương cung phiến lên và trợn mắt hét:

-Nếu vậy, các người đã quyết đấu với ta rồi ! Hãy coi đây !

Nàng nhẩy chồm lên rút cung phiến ra, một làn khói vàng tỏa ra ép đến bảy người rất nguy hiểm.

Quá Thiên tinh vội nói:

-Hãy khoan ! Để ta nói hết lời đã rồi muốn đánh nhau cũng chẳng muộn.

-Nói đi !

Nàng chống nạnh đứng sừng sững trước mặt Linh Hồ Mộc như một quan tòa đứng trước tội nhơn.

Quá Thiên Tinh Linh Hồ Mộc nói:

-Thật ra chúng tôi không có ý muốn gây thù kết hận gì với Huyền Cung cả, nhưng sở dĩ chúng tôi đến Chung Nam Sơn này cũng chỉ vì thiết thư. Nhưng các người lại không có ý định cướp đoạt thì việc chúng tôi xâm nhập vào đây chỉ là việc lầm lẫn mà thôi. Lâu nay chúng ta không thù oán nhau thì tội gì phải đánh nhau.

Thủy lão Tỷ nghe nói cũng phụ họa:

-Phải đấy, việc lầm lẫn nhỏ mọn như vậy cũng nên bỏ qua đi là hơn. Được như thế thì Thể Vân Bang của chúng tôi sẽ nhớ ơn Vô Khư Cung mãi mãi.

Phi Thiên Thần tỷ cười ha hả nói:

-Đúng lắm, ở đây toàn là những người biết phải cả chúng ta không muốn đánh đấu thì ai lại muốn làm khó dễ chúng ta làm gì ?

Kẻ này nói một lời, người kia nói một câu chung qui cũng chỉ nhờ vào ba tất lưỡi, hòng tránh khỏi sự nguy nan trong hoàn cảnh thất thế mà thôi.

Nhất Đại Yên Cư lóng tai nghe một hồi rồi bỗng sa sầm nét mặt và nói:

-Chúng bây uốn ba tấc lưỡi cũng hay đấy. Nhưng tiếc rằng luật giới của Chung Nam Sơn phải thi hành không thể tha thứ một cách dễ dàng như thế được

Dứt lời bà quát lớn:

-Hãy ra tay !

Vô Lý công chủ lúc này giờ cảm thấy xốn xang hai lỗ tai, bây giờ được lệnh nàng cong giò búng một cái phóng thẳng trước mặt tam tinh tứ tỷ chuẩn bị một cuộc ác đấu.

Thấy thế, Quá thiên tinh Hình Thiên Hóa vội kêu lớn:

-Hãy khoan đã ! Chúng tôi đã bằng lòng thì hành theo qui luật của Chung Nam Sơn rồi. Nhưng ...

Vô Lý công chủ nói:

-Nếu đã bằng lòng thuận theo quy luật thì hãy tự xử đi chứ còn nhưng gì nữa ?

Cả bọn đều ngơ ngác nhìn nhau. Cửu Thiên Hiệp thấy thế thầm nghĩ:

Lâu nay nghe tiếng tam tinh tứ tỷ là bọn hắc đạo khét tiếng giang hồ đi đến đâu là cây úa lá vàng, thế mà hôm nay lại phải chịu hy sinh thân thể để đền tội, mất mặt với võ lâm như vậy sao ?

Lúc này chàng vì cái hẹn với họ tại Trường Anh cho nên muốn tìm cách xin cho họ, đến bây giờ chàng thấy tư cách của họ quá hèn nhát đáng khinh bỉ nên chàng đành rút lui ý kiến ấy.

Nhất Đại Yên Cư ngược mặt lên nhìn trời rồi nói:

-Khuya lắm rồi, chớ nên nhiều lời nữa vô ích. Chúng bây hãy hợp sức lại đánh với con ta để tẩu thoát nơi này. May ra được toàn thân thì phước tinh của bây đấy, bằng dở lắm thì phải bỏ mạng. Ta thì tuyệt đối không nhúng tay vào và cũng không thèm truyền bộ hạ của ta bao vây chúng bây làm gì ?

Nhất Đại Yên Cư chắc chắn công lực của con gái bà mười phần bảo đảm chắc thắng nên bà ta nói với giọng rất quả quyết.

Quá Thiên tinh nghiêng răng trợn đôi mắt trắng xác nói:

-Đánh nhau, nghĩa là cố làm máu rơi xuống đất thế mà chúng ta đã bằng lòng để cho máu rơi thì còn muốn gì nữa ?

Vô Lý công chủ gần giọng nói:

-Nếu đã bằng lòng như thế, sao không ra tay đi !

Quá Thiên tinh đưa tay rút tinh mang kiếm ra khỏi vỏ giơ lên khỏi đầu nói lớn:

-Chúng ta đã thi hành đúng theo giới luật của Chung Nam Sơn thì mẹ con mi cũng phải nhớ lời. Nghĩa là không có quyền cướp đoạt thiết thư. Nếu nuốt lời thì ta Quá Thiên tinh sẽ là người đầu tiên can thiệp đấy

Dứt lời, lão gơ kiếm chặt đứt tiện ngón tay út bên tay trái của lão.

Tinh mang kiếm sắc bén vô cùng, chỉ thấy lưỡi kiếm liếc qua một cách nhẹ nhàng, ngón tay đã rơi xuống đất, máu vọt ra đỏ cả bàn tay trông rất ghê rợn.

Vô Lý công chủ hừ lên một tiếng và nói:

-Không được ! Ngón tay út của tay trái có bỏ đi cũng không hại gì

Lão già Quá Thiên Tinh trợn đôi mắt nẩy lửa nói:

-Ta chỉ tiếc lúc này mẹ mi có nói chỉ để lại một phần của cơ thể chứ không nói rõ để lại cái gì nhất định cả. Nếu không thì chúng ta đã liêu chết sống với mi một trận rồi

Dứt lời, lão trao tinh mang kiếm cho Phi Độ Lưu Tinh và nói:

-Lão nhị ! Chặt !

Phi Độ Lưu Tinh cất lưu tinh chùy vào bao rồi rước lấy tinh mang kiếm sáng ngời ấy và cũng cắt đứt ngón út của tay trái như Quá Thiên Tinh vậy.

Chỉ trong chốc lát bảy ngón tay út đã rơi xuống đất cả. Cừu Thiên Hiệp cảm thấy rùng mình. Chàng thấy rõ lòng dạ của mẹ con Nhất Đại Yên Cư quá độc và bọn ma đầu hắc quái kia cũng quá hèn mặt tiểu nhơn.

Nhất Đại Yên Cư chỉ vào mặt Quá Thiên Tinh cười ha hả nói:

-Quá Thiên Tinh là một lão quái điểm xảo quá. Nhất Đại Yên Cư này kể như đã bị mi phỉnh gạt rồi đấy. Thôi hãy đi đi !

Quá Thiên Tinh sa sầm nét mặt chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói:

-Thằng bé họ Cừu kia ! Hãy nhớ cái hẹn ở Trường An đấy nhé. Nếu thất hứa đừng trách ta độc ác.

Dứt lời lão khoát cái tay đầy máu qua một cái và khẽ nói:

-Chúng mình đi !

Bảy người rống lên một tiếng, diễn ra thân pháp thượng đẳng khinh công bay nhanh như chớp. Chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong rừng cây.

Vô Lý công chủ hừ một tiếng và nói:

-Lại phóng sanh thêm bảy mạng nữa rồi.

Cừu Thiên Hiệp nhìn bảy ngón đang nằm trong bảy vũng máu bất giác chàng thở dài. Lắc đầu lia lịa.

Nhất Đại Yên Cư thấy thế cười ha hả nói:

- Tuổi còn nhỏ như thế đáng lẽ yêu đời lắm chứ ? Tại sao lại thở dài than ngắn như vậy ?

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy mình có cử chỉ thất lễ bèn chấp tay nói:

- Vãn bối cảm thấy bọn chúng bị nhục nhã quá

Vô Lý công chủ vội nói:

- Khuya lắm rồi ! Chúng mình hãy về cung đi.

Bà ta nhìn tám hán tử, khoát tay ra hiệu một cái, tức thì tám hán tử chạy đến chào bà một lễ, và đóng chặt hai cánh cửa đỏ dưới chân tường lại. Vô Lý công chủ kêu nói:

- Khuya quá rồi mà còn đứng sững ngoài trời làm gì ?

Nhất Đại Yên Cư nhìn chàng và khẽ nói:

- Thiếu hiệp có nghe không ? Nó nói cho người nghe đấy

Cừ Thiên Hiệp đỏ mặt lên chấp tay nói:

- Xin mời tiền bối đi trước, vãn bối sẽ theo sau ?

Đoạn ba bóng người vụt bay lên trên thành, thuật khinh công của ba người không ai kém ai cả.

Vào đây, chàng mới thấy rõ Vô Khư Cung quả là một cung điện nguy nga tráng lệ. Bốn phương tám hướng đều có những dãy lầu đài đẹp đẽ kiến trúc theo lối cổ điển nhưng sang trọng không kém cung vàng điện ngọc của các vị đế vương.

Hoa quả được trồng khắp sân vườn mùi hương thơm ngào ngạt thật là một nơi thế ngoại đào nguyên, bồng lai tiên cảnh.

Nhất Đại Yên Cư khẽ nói:

- Mời thiếu hiệp vào trung cung dùng trà với chúng tôi

Dứt lời, ba bóng người leo lên tam cấp, bước đi thoăn thoắt rồi phi thân qua một con đường bằng đá cẩm thạch chui vào một vườn hoa. Ở đó, có một căn nhà đèn chong sáng rực bông hoa kết tụ sơn son thếp vàng lộng lẫy, dưới nền trải toàn gấm nhung.

Tám thiếu nữ từ trong bước ra, mỗi người cầm một cây đèn bước ra tiếp rước.

Nhất Đại Yên Cư quay lại nói:

- Mời thiếu hiệp vào..

Cừ Thiên Hiệp bước vào ngồi trên một cái ghế bông trước là một cái bàn bằng ngọc thạch. Mẹ con Nhất Đại Yên Cư ngồi đối diện chàng. Trên bàn đã đặt sẵn ba chiếc ly bằng ngà láng bóng.

Ánh đèn ngũ sắc trong phòng tạo thành một ánh sáng huyền diệu, lại càng tăng thêm vẻ đẹp của mẹ con Nhất Đại Yên Cư.

Sau khi bọn tỳ nữ dâng trà xong chàng ôn tồn hỏi:

-Tiền bối gọi văn bối đến đây không biết có dạy điều gì ? Có thể cho văn bối biết ngay được không ?

Nhất Đại Yên Cư trầm tư nghĩ ngợi một lúc bỗng nét mặt bà hiện lên một vẻ buồn ảm đạm.

Bà dịu dàng nói:

-Tôi có một việc muốn hỏi thiếu hiệp nhưng không biết thiếu hiệp có vui lòng không ?

Cừu Thiên Hiệp nói:

-Tiền bối cần hỏi gì cứ việc nói ra. Văn bối sẵn sàng hầu chuyện !

Bà trịnh trọng hỏi:

-Thiếu hiệp là họ Cừu nhưng không biết đại danh của lệnh tôn là gì. Thiếu hiệp có thể cho tôi biết không ?

Nghe bà ta hỏi, trống ngực chàng đánh thành thịch, chàng không biết nói sao cả. Trong thiên hạ ai mà không có cha và ai lại không biết tách danh của cha mẹ ? Nhưng đối với chàng thì lại là một trường hợp khác thường.

Chàng ấp úng một lát rồi nói:

-Nói ra đây thì văn bối cảm thấy hổ thẹn lắm. Sở dĩ hiện nay văn bối phải lặn lội trên bước đường thiên lý đây cũng chỉ muốn đi tìm cho ra chút nguồn gốc của thân phụ mà thôi. Vì vậy..

Nói đến đây mặt chàng bỗng đỏ lên và nghẹn nghẹn không nói được nữa.

Nhất Đại Yên Cư gật đầu liên tiếp, bà thở một hơi dài vẻ mặt đượm buồn và nói:

-Ồ ! Tôi vô tình đã nhắc lại dĩ vãng khiến cho thiếu hiệp đau lòng thật là có lỗi

Vô Lý công chủ lại xen vào nói:

-Thân mẫu hãy nói rõ cho thiếu hiệp biết đi

Đôi mắt bà bỗng xao xuyến nhưng rồi lại bình tĩnh lại ngay, bà liếc con bà một cái như muốn bảo nàng chớ nên xen vào rồi bà từ từ nói:

-Tôi có một người bạn cũng là họ Cừu ...

Nói đến đây bà dừng lại rồi ra vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi. Thấy thế chàng vội hỏi:

-Họ Cừu ấy sao ?

Bà hít một hơi dài rồi nói:

-Mười ba năm về trước họ Cừ ấy bỗng mất tích và đến bây giờ vẫn không tìm ra tin tức gì cả. Vì vậy ...

Nghe bà nói đến, chàng quá hồi hộp hỏi:

-Người bạn của tiền bối thì chắc chắn là người trong võ lâm nhưng xin hỏi họ Cừ ấy là đàn ông hay đàn bà ?

Bà đáp gọn:

-Đàn ông !

Chàng mừng quá vội đứng phắt dậy hỏi:

-Xin hỏi tiền bối có phải là Thần chân nhất kiếm Cừ Vô Kỵ, hay là Kinh thiên ngọc trụ Cừ Phi Hồng ?

Nghe chàng nói bà bỗng biến sắc mặt, đôi môi hơi run rẩy, thần tinh ra vẻ khác thường. Bà đáp:

-Hai người đều phải cả

Chàng hơi thất vọng, vì hai người cũng đều là bạn của bà cả thì chắc là sự việc này có lẽ lắm. Nhưng rồi chàng lại vui vẻ lên và thầm nghĩ:

Hai người đều là bạn của bà thì tất nhiên thân thế của hai người bà phải biết, mà nếu ta biết rõ được thân thế thì chắc chắn sẽ tìm ra ngay.

Nghĩ như thế, chàng vội nói:

-Tiền bối đã là bạn của hai người họ Cừ ấy, hơn nữa trải qua mười ba năm mà tiền bối vẫn không quên thì chắc là tiền bối biết rõ thân thế của hai người ấy rồi. Xin tiền bối vui lòng cho văn bối biết để tìm ra phụ thân, thì ơn này văn bối xin tạ dạ ghi xương.

Nghe chàng nói bà hơi mất tự nhiên, trong đôi mắt huyền của bà bỗng đỏ lên và có đôi chút ẩm ướt. Bà ta thở một hơi dài rồi nâng chén trà nhấp một miếng để cho thông cổ, nhưng bà vẫn trối giọng thanh thanh nói:

-Thời gian thật quá vô tình, mới đây mà đã trở thành câu chuyện ba mươi năm về trước rồi

Chàng liền xen vào nói:

-Tiền bối vốn giao tình thanh mai trúc mã với hai người ấy khoảng ba mươi năm về trước sao ?

Bà không đáp, chỉ tiếp tục nói câu chuyện lở dở của bà:

-Trước đây ba mươi mấy năm, tôi cùng Cừu Vô Kỵ và Cừu Phi Hồng đều đồng sự học nghệ. Tuổi tác của ba chúng tôi đều bằng nhau và cũng đều là những kẻ mồ côi được sư phụ đem về nuôi dưỡng nên rất thương yêu nhau có thể nói là như ruột thịt vậy.

Chàng lại nói:

-Đã cùng chung một cảnh ngộ thì thương yêu đùm bọc nhau là phải lắm

Bà nhìn lên cây đèn trên bàn như suy nghĩ lại câu chuyện xưa rồi nói:

-Ngày tháng trôi qua, ba chúng tôi theo thầy tập luyện trong chốn rừng sâu và cũng dần dần trưởng thành khôn lớn. Võ công cả ba cũng có được một thành tích nho nhỏ. Ngờ đâu trong chúng tôi lại phát sinh ra một việc rắc rối không thể ngờ được.

Chàng ngạc nhiên vội hỏi:

-Việc như thế thì có gì mà rắc rối ? Đã thương nhau coi như ruột thịt chẳng lẽ có thể xung đột sao ?

Sắc mặt bà bỗng đỏ lên rồi buồn bã nói:

-Cừu Vô Kỵ lại thâm yêu tôi và Cừu Phi Hồng cũng thế. Chỉ có tôi là không biết có yêu họ chưa, nhưng cả hai người tôi đều kính trọng cả. Do đó tạo thành một chuyện sai lầm lớn cho ngày sau. Cho đến bây giờ hể nghĩ đến họ tôi cảm thấy xốn xang trong lòng, ăn ngủ không yên.

Nói đến đây bà không nhịn được nữa, hai giọt lệ châu lăn tròn xuống đôi gò má của bà.

Vô Lý công chủ cũng muốn khóc nhưng làm ra vẻ bình tĩnh khuyên bà:

-Thân mẫu chớ nên đau lòng nhé

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng vội hỏi:

-Rồi sau này lại sinh ra việc gì bất trắc lắm sao ?

Nhất Đại Yên Cư lau vài giọt nước mắt rồi nói:

-Cả hai người võ công đều thành đạt nên tuân lệnh sư phụ xuống núi hành đạo. Hai người cùng đồng thời rõ rõ tâm sự cho tôi biết là họ đã thật tình yêu tôi. Lúc bấy giờ tôi đứng trước hai con đường, không biết nên chọn ai cả.

Cả hai đều muốn tôi hứa một lời thì tôi đành quyết định trên bước đường giang hồ hành đạo, nếu ai giỏi hơn thì tôi sẽ ưng người ấy.

- o O o -